В осінні дні, коли готовий
Я на дозвіллі віршувать,
Мені ви радите, братове,
Роман мій далі посувать.
Ви кажете і недаремно,
Що не годиться, ба й нечемно,
Урвавши оповіді звук,
Її мерщій давати в друк.
Що мав своєму я герою
Дружину хоч яку знайти,
Чи у труну його звести,
Та й попрощатися з юрбою
Осіб роману дійових.
І вивести на світло їх.

Ви кажете: "По божій волі
Іще живе Онєгін твій.
Отож іди вперед поволі,
Півсонні лінощі розвій.
Зі слави, як статечні люди,
Збирай оброк хвали й огуди,
Малюй і франтів городських,
І милих панночок своїх,
Війну і бал, палац і хату,
І келью... і гарем,
Бери тим часом день за днем
Із публіки помірну плату,
За том карбованців по п'ять —
Легеньке мито, що й казать".